

Nekoč so mi pripovedovali o človeku, ki je bil obsojen na smrt in je čakal pomiloščenja. Tako silno je bilo njegovo vznemirjenje, da se je tresel po vsem životu. Legel je in čudno se pomiril. Kakor je bila prej njegova razburjenost velika, tako je bil zdaj hladen in miren. Izgubljene oči so mu strmele v strop, nobenega izraza ni bilo na licu, nobene grenke poteze okrog ust. In tako so tekli dnevi do takrat, ko so mu oznanili poslednjo obsodbo. In ko je čul, da ne bo umrl, ampak da bo živel, da bo prost in svoboden — ko je to čul, je planil prestrašenih oči kvišku, zgrudil se nenadoma in umrl . . .

* * *

In drugo jutro je ležal Oton Jug zastrupljen in mrtev v svoji postelji.

Jaz sem odpotovala še tisti dan in potem sem se vdala s topo mirnostjo v svojo usodo. Omožila sem se, rodila otroke, vzgojila jih, poslala v svet, pokopala moža in ostala sama . . . silno sama.

Ej, ljubica!

Ej, ljubica, naprej, naprej,
 kraljestvo moje je brez mej —!
 „Za nama je že svetli dan —
 a kaj pa, da pod noč
 nad nama plava vran —“
 „Ne boj se ptiča smrti, ne!
 Na ramo lok bom del,
 nameril v vrana črnega
 bom smrtonosni strel —“
 Ej, ljubica, naprej, naprej,
 kraljestvo moje je brez mej —!

Adolf Robida.

